

L. MARIE ADELINÉ

TAJNOSTI HŘÍŠNÉ TAJEMSTVÍ

Pokračování úspěšného románu T·A·J·N·O·S·T·I

T·A·J·N·O·S·T·I
HŘÍŠNÉ TAJEMSTVÍ

L. MARIE ADELINÉ

T·A·J·N·O·S·T·I

HŘÍŠNÉ TAJEMSTVÍ

FORTUNA

Original title: L. Marie Adeline: S.E.C.R.E.T. Shared
First Published in Canada by Doubleday Canada,
a division of Random House of Canada Limited

Copyright © L. Marie Adeline, 2013
Cover images © Susan Fox/Arcangel-Images

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Jašová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Petr Mikeš
Návrh obálky Dodo Dobřík
První vydání

Tento román je fikce. Jména, postavy, místa i události
a souvislosti zde popisované jsou buď výplodem
autorčiny fantazie, nebo jsou alespoň fiktivně použity.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami
či událostmi je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-779-2

Cathii Jamesové
za její vždy moudrá slova...

DESET KROKŮ

Krok první: Podrobení

Krok druhý: Odvaha

Krok třetí: Důvěra

Krok čtvrtý: Velkorysost

Krok pátý: Nebojácnost

Krok šestý: Sebedůvěra

Krok sedmý: Zvědavost

Krok osmý: Kuráž

Krok devátý: Nevázanost

Krok desátý: Rozhodnutí

PROLOG

DAUPHINE

Rozesmála jsem se. Co jiného jsem měla dělat? Takže tohle se vážně děje. Jsem vážně tady. A vypadá to jako ta nejpřirozenější věc, že tenhle krásný chlap stojí po kolena ponořený v teplé řece Abitě a volá na mě, abych se pro něj svlékla. Vyhrnuté nohavice džínů mu ztmavly vodou. Jeho nahý trup zalévalo horké dubnové slunce.

Natáhl ke mně opálenou paži.

„Dauphine, přijímáš tento Krok?“

Místo abych ihned odpověděla a rozběhla se k němu vodou, jak to chtěl, strnula jsem na travnatém břehu. Na sobě jsem měla zelené vintage šaty se šňůrkami na zavázání kolem krku, které jsem si zkrátila tak, aby sahaly těsně nad kolena. Teď jsem toho litovala. Vypadalo to až moc sexy, ne jako něco, co normálně nosím. *Vypadám v tom hloupě? Co když mu nepřipadám přitažlivá? Co když nás někdo přistihne? Co když to nebudu umět? Co když se utopím? Neumím moc dobře plavat. Vlastně se vody dost bojím.* Byli jsme schovaní za hradbou močá-

lových violek a bledého slézu kolem říčního břehu, ale stejně jsem měla strach. *Kontrola a důvěra, důvěra a kontrola*. Mí dva věčně soupeřící démoni. Proč zrovna teď? Copak jsem úspěšně nevystudovala školu, nezačala podnikat v obchodě s použitým oblečením ještě dřív, než jsem vychodila univerzitu? Překonala jsem všechny hurikány a ekonomické recese a táhla za sebou svůj obchůdek s nasazením válečného hrdiny, který vleče raněného kamaráda ze zákopu. Tohle všechno jsem zvládla – a ještě víc, jenže to vyžadovalo disciplínu a ovládání a pevnou ruku na kormidle.

Přijmout podmanivé pozvání toho naprostého cizince a připojit se k němu v proudu řeky znamenalo, že bych dovolila, aby tok mého života změnil směr. Znamenalo to vstoupit do nového světa, do světa spontánnosti a rizika, touhy a možných zklamání. Znamenalo to vzdát se kontroly a naučit se důvěřovat. Ale navzdory tomu, s jak chvástavou statečností jsem vystupovala v bílém domku s rudými dveřmi vedle Zámečku, najednou jsem nedokázala pustit otěže kontroly z rukou – i když mi tam vysvětlily, že to musím udělat, i když jsem sama sobě přísahala, že to dokážu.

Ale panebože, ten chlap je ale výstavní kousek. A mnohem vyšší než já. Jenže to není nic tak nezvyklého. Měřím metr šedesát, takže jsem většinou menší než lidé v mém okolí. Měl usměvavé oči, tvář uličníka s rozcuchanými hnědými vlasy, které v paprscích slunce vypadaly jako žíhané měděnými pramínky. Nedokázala jsem rozeznat, jestli má oči modré, nebo zelené, i když je ze mě nespou-

šťěl. Slunce na nás pálilo čím dál silněji a moje vlasy mi připadaly jako teplý vlněný závoj. Pomalu jsem vyklouzla ze sandálů. Tráva mě zastudila do chodidel. Třeba bych se do toho mohla pustit. Zvolna...

„Přijímáš tento Krok? Už se tě můžu zeptat jen jednou,“ ozval se jeho hlas beze stopy netrpělivosti.

Teď. Jdi za ním. Musíš jít. Cítila jsem, jak se mi ruce samy vznesly k ramenům a nahmataly zavazování šatů. Zarazila jsem se s prsty na uzlu. Ty se ale daly bez mé vůle do pohybu a šňůrky se uvolnily. Stáhla jsem si vršek šatů a odhalila svoje nahá prsa. Odvrátila jsem oči. Musela jsem postupovat rychle, než ztratím odvahu. *Co když ho moje tělo zklame? Co když nejsem jeho typ? Přestaň myslet, sakra. Pokračuj.* Rozepnula jsem si sukni šatů a nechala ji spadnout do trávy. Pak jsem si shrnula kalhotky po stehnech a narovнала se. Zůstala jsem vzpřímeně stát, na sobě už jen zlatý řetízek kolem levého zápěstí.

„Beru to jako ano,“ ozvalo se z řeky. „Pojď sem, krásko. Voda je teplá.“

Srdce se mi rozbušilo. Vydala jsem se k němu tak klidně, jak jsem jen dokázala. K němu a k vodě. Při chůzi jsem si snažila zakrývat tělo pažemi. Smočila jsem palec ve vodě. Byla teplejší, než jsem si představovala. Vložila jsem do mírného proudu celé chodidlo a pak se přes kameny pokryté mechem vydala pomalu k němu. Viděla jsem až na dno. To zvládnou.

Když jsem přistoupila blíž, náš výškový rozdíl začal být tak patrný, že to málem sklouzávalo od erotického ke směšnému: ten chlap musel mít aspoň metr osmdesát!

Ale než jsem se stačila rozesmát, než jsem k němu vůbec stačila dojít, ruka mu sklouzla ke knoflíku džínů a já se zarazila a ztichla. *Mám se na něj dívat? Nemám se dívat?* Moje jižanská výchova mě nutila odvrátit oči a skrýt červeně, která mi určitě stoupala do tváří. Zaměřila jsem zrak na vzdálený dub, který stínil plantáž na druhém břehu.

„Nemusíš se otáčet.“

„Jsem nervózní.“

„Dauphine, tady jsi v bezpečí. Jsme tu jen my dva.“

Pořád jsem k němu ještě byla otočená zády. Slyšela jsem šplouchání a zvuk stahované látky. Vzápětí jeho džíny přelétly nad mou hlavou a přistály na břehu vedle jeho ošlapaných bot, mých sandálů a mých zelených šatů.

„Tak, teď jsem taky nahý,“ oznámil mi. Slyšela jsem, jak se brodí vodou ke mně, a pak se mi k zádům přitiskla jeho horká pokožka.

Opřel mi bradu o temeno. Pak mi zabořil obličej do vlasů a sklouzl s ním ke krku. *Ježíši.* Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a sklonila hlavu, abych mu poskytla lepší přístup ke svému hrdlu. Cítila jsem, jak moc mě chce. Jak chci já jeho. Smysly jsem měla jako zelektrizované. Pokožku mi ohřívala voda a chladil větřík, ale až jeho doteky ji probouzely k životu. Vítr s sebou přinášel vůně Jihu – čerstvě posečenou trávu, řeku, magnolie. *Chci to. Chci to. Proč váhám? Proč se k němu prostě neotočím? Tenhle muž je tady jen proto, aby mě potěšil. Jedinou překážkou je moje neschopnost nechat ho, aby to udělal.*

Pak mi položil dlaně na boky a já znovu uslyšela svůj vnitřní hlas, hlasitý, neodbytný, s náznakem přízvuku

z Tennessee, jímž mluvila má matka. *Asi mu připadáš moc rozteklá. Moc oplácaná. Moc malá. Nejspíš nemá rád zrzky.*

Pevně jsem zavřela oči, abych ten hlas zahнала. Pak jsem zaslechla tiché zaúpění, ten výraz nepotlačitelné mužské touhy. *Ale ne. Líbí se mu, čeho se dotýká.* Přiložil mi rty k uchu a uchopil mě za boky. Začal s námi couvat do hlubšího proudu.

„Máš nádhernou pleť,“ zamumlal, když mě dovlekl tak daleko, že nám voda byla oběma po pás. „Jako alabastr.“

Lže. Předepsali mu, co ti má říkat. Prosila jsem svůj přehnaně kritický vnitřní hlas, aby konečně zmlknul.

„Otoč se, Dauphine. Chci na tebe vidět.“

Paže mi pomalu klesly k bokům a prsty se dotkly hladiny. Otevřela jsem oči a otočila hlavu, abych mohla prozkoumat širou pláň jeho hrudi a nepopíratelný důkaz jeho touhy po mně. *Děje se to! Opravdu! Dej tomu šanci!* Zaklonila jsem hlavu a zadívala se do jeho klidné hezké tváře. A pak najednou... najednou mě zvedl do výšky, až jsem vykřikla ohromením a radostí, i když mě to v břiše zašimralo jako na kolotoči. Než jsem se pevně chytila jeho svalnatého krku, ponořil mě pod vodu, jako by koupal dítě.

„Je studená!“ vyjekla jsem a chytila se ho ještě křečovitěji.

„Brzo se zahřeješ,“ zašeptal a ponořil mě celou pod hladinu. Pevně mě přitom držel, takže jsem se poddala jeho pažím a proudu. Protáhla jsem se, nechala se nadnášet. Zaklonila jsem hlavu, až mi vlasy unášela voda pryč. *Tak je to tady...*

„Tak je to správné. Uvolni se. Já tě nepustím.“

Cítila jsem se nádherně, jako bych se vznášela. Voda už mě vůbec neděsila. Zavřela jsem oči a nechala vlasy splývat za sebou. Poprvé po dlouhé době jsem věděla, že se mi po tváři rozlévá úsměv.

„Jen se na sebe podívej, Dauphine,“ zažertoval.

Jednou rukou mě dál přidržoval zesponu v kříži. Druhou vytáhl a přejel mi s ní pevně vzhůru po noze. Zastavil se před rozkrokem, přesunul ji na břicho a sklonil se, aby mě políbil do míst, kde se mi kolem pupíku perlila voda.

„To lechtá.“ Oči jsem měla pořád zavřené. *Jsi božská. Nic nevážíš. Jsi krásná, Dauphine.*

„A tohle?“ zašeptal a sklouzl rukou po mých křivkách, až skončil s prstem ve žlábkku mezi ňadry.

„Trochu,“ hlesla jsem. Moje tělo se otevřelo jako hvězdice. Roztažené paže mě udržovaly na hladině. Líbilo se mi, co se mnou dělá voda. Její chlad mi zpevnil pokožku. Bradavky jsem měla vztyčené a tvrdé. Otevřela jsem oči a spatřila nad sebou jeho tvář. Viděla jsem v ní výraz touhy. Sledovala jsem, jak se sklání, aby mě mohl políbit na ňadra. Rukou, kterou si mě držel zesponu, mi rozvěřel nohy.

„A co tohle?“ zeptal se a pomalu do mě vsunul nejdřív jeden a pak dva prsty.

„Ne. Tohle... nelechtá.“ Cítila jsem, jak mi tělem zachvívá horká touha. Tak rychle, pomyslela jsem si s úžasem, když jsem ucítila jeho pevné prsty v sobě. Sevřela jsem se kolem něj, zatímco on něžně pronikal do mého pohlaví – nejdřív opatrně, ale stále vytrvaleji a tvrději. Cí-